

незнаеше колко бѣше частѣтъ; но овчарката познаваше часа по слѣнцето; тя каза на Зорѣ да дойде за обѣдъ.

„Мале, рече тази хубава дѣвойка на овчаркѣтъ, вий много рано обѣдвате, едвамъ що се дигнахме.

— Два часа сѣ почти, отговори овчарката като се поусмихна, и ный сме се дигнали прѣди петъ часа; но когато ся нѣкой занимава полѣзно, врѣмето много скоро прѣминва, и не му ся досажда.“

Зора, зачудена че вече не ѝ ся досаждаше, ся отдаде отъ сѣ сърдце, на четение и на работѣ; и ся усѣщаше хилядо пѣти по-благополучна посрѣдъ селскытъ занятія, нежели както бѣше въ градѣтъ. „Добрѣ видѣ, думаше тя на овчаркѣтъ, че Господъ прави сичко за наше добро. Ако да не бѣше была майка ми неправедна и свирѣпа къмъ мене, щехъ да си остана ненаучена, а праздностьта, бездѣліето, и желаніето ми за удовольства щехъ да мя направѣтъ лоша и злочеста.“

Изминало ся бѣше година, отъ както Зора бѣше при овчарката, когато царскыйтъ братъ дойде на ловъ въ горѣтъ, дѣто си тя пасеше овцытъ. Той ся имѣнуваше Благой, и бѣше най-добрыйтъ принцъ на свѣта: но царѣтъ — братъ му — който ся наричаше Лѣжко, неприличаше на него, защото той обичаше само да измѣмва съсѣдытъ си, и да злоупотрѣблява подданицытъ си. Благой ся жегна въ сърдцето отъ красотѣтъ на Зорѣ, и ѝ каза че ще ся счита за най-честитѣ, ако бы тя благоволила да го земе. Зора го намѣрваше твърдѣ обычливъ; но тя знаеше, че една разумна дѣвойка нетрѣбва да слуша никѣкъ мѣжуетѣ, които водѣтъ таквизи разговори. „Господине, рече тя на Благоя, ако ѣ истина туй що казвате, вий ще идете да наидете майкѣ ми, която ѣ овчарка; тя обитава въ